

Hồi 09

Cuộc Quyết Chiến Trong Hang Núi

Phan Tịnh rùng mình, chàng biết rằng nếu cả năm lão cùng ra tay thì mình khó địch nổi. Chỉ còn cách giết từng người một là hơn, chàng liền ngâm vịnh "Lôi hỏa chưởng" quát lên:

- Các người đã muốn chết thì đừng trách ta tàn nhẫn. Chàng hít mạnh một hơi rồi phóng chưởng ra, hơi lửa bùng bùng.

Một lão áo đen rú lên một tiếng bắn văng xuống khe núi bùn lầy.

Giữa lúc ấy Phan Tịnh vô tình chợt nghe giọng nói khàn khàn của lão già ở trong nắm mồ bật lên tiếng khen:

- Chưởng pháp tuyệt diệu!

Chàng giật mình thoáng thấy bóng một lão già thân pháp cực kỳ mau lẹ tung mình lên không, đón lấy lão già bị thương trở về chỗ cũ.

Trong bọn môn đồ Ngũ Quỷ còn lại bốn người chiến đấu được, nhưng phải để ra một người trông coi lão bị thương.

Cả bốn lão căm thù, mắt dường tóe lửa hằn học nhìn Phan Tịnh.

Phan Tịnh hết sức để ý đề phòng. Chàng căm giận trong lòng nghĩ thầm: "Mình muốn đến động U- U đặng tìm công chúa cùng muội nương chẳng ngờ lại gặp phải năm thằng cha không biết điều này?"

Bỗng lại nghe từ trong nắm mồ có tiếng lão già khàn khàn vọng ra:

- Người phái cẩn thận đấy! Nếu cả bốn con quỷ sứ này cùng ra tay thì ngay đến lão ăn xin này cũng phải nhượng bộ chúng một phần.

Bây giờ Phan Tịnh mới biết trong mả có người và lão tự xưng là người ăn xin. Chàng không dám phá, tạm gác chuyện lão già trong mả ra một bên không nghĩ tới để chuyên tâm đối phó với "tứ quỷ".

Tứ quỷ đồng thời phát ra những tiếng rú quái dị rồi đột nhiên như ba đám mây đen vụt tới.

Người bọn này chưa tới nơi mà Phan Tịnh đã thấy luồng gió mạnh thổi vào.

Phan Tịnh nghiêng rặng lại xuống tấn vận đủ mười thành công lực phóng cả hai chưởng ra. Ánh lửa lóe lên phát ra những tiếng nổ rùng rợn.

Chàng hít mạnh một hơi, lạng người sang mé bên ba thước phóng luôn hai chưởng nữa. Chàng đánh ra ba chưởng, tiếng vang trong khe núi âm âm như sấm dậy. Bùn lầy nước đọng trong khe núi bắn lên tung tóe.

Lúc Phan Tịnh thu chưởng về bỗng nghe thấy một tràng cười gằn thì giật mình kinh sợ. Chàng định thần nhìn ra thấy "tam quý" sắc mặt có hơi lợt lạt, nhưng đứng chiếm đóng ba phương vị ngoài xa để bao vây mình.

Mấy thế chưởng Phan Tịnh vừa phóng ra tuy chưởng phong nóng như lửa, nhưng chỉ làm cho sắc mặt đối phương sạm lại chứ chưa ai bị thương.

Lúc này bên địch từ từ tiến lại vì sợ chưởng phong chàng quá dữ dội nên không dám hấp tấp xông vào tập kích.

Phan Tịnh biết ý đối phương liền cười lạt nói:

- Cửu hoa cao đồ! Các vị lại đây! Phan Tịnh này tự lượng sức mình không địch lại được ba vị hợp lực công kích. Nhưng các vị có tiến vào thì ít ra hai vị mới đổi được một mạng tại hạ. Như vậy "Ngũ Quý môn đồ" của Cửu Hoa Sơn chúa biến thành "Tam Quý môn đồ" mà thôi.

Ba lão lại cười lạt, đứng yên không nhúc nhích.

Phan Tịnh biết ba lão có ý sợ hãi liền quát to lên:

- Mấy con quý kia! Ta hỏi, phải chăng bọn mi bắt công chúa để tìm ra đường lối vào mộ Lan Phi? Nếu vậy thì sao bọn mi bỏ việc chính không làm mà ra đây sinh sự với ta làm chi.

Tam Quý thấy Phan Tịnh nói toát việc bí mật ra bất giác giật mình run lên bần bật.

Phan Tịnh lại nói luôn:

- Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo đã được con rùa trong sông Ngự Hà, trên mai có họa đồ hình. Chỉ mấy bữa nữa là y vào mộ lấy bảo vật. Bọn ngươi không vào đó còn ở động U- U làm gì cho mất thì giờ, tốn hơi một cách vô ích? Như vậy đâu có phải là hành động của bậc trí giả.

Tam Quý nhìn nhau ra hiệu.

Phan Tịnh đột nhiên lại gầm lên:

- Chúng ta chẳng ai đi tìm di bảo của Lan phi nữa? Động thủ đi thôi!

Dứt lời chàng phóng cả song chưởng ra âm âm. Tam quỷ rú lên một tiếng rùng rợn rồi như cơn gió lốc bay quanh về nguyên vị trí.

Giữa lúc ấy trên đỉnh núi nổi lên một trận cười ha hả. Hai người thân hình cao lớn xuất hiện, một người mặc áo tía và một người áo đỏ. Mỗi người dẫn tám lão võ trang từ trên đỉnh núi đi xuống rất mau.

Ngũ Quỷ môn đồ trông thấy, thốt nhiên một lão ngoảnh lại hỏi Phan Tịnh:

- Người có phải là một ác nhân lúc người ta gặp nguy cơ mà ám toán không?

Phan Tịnh trầm ngâm một lát rồi cười đáp:

- Phải chăng lão sợ ta giết chết lão đã bị thương kia không ? Lão cứ yên lòng ta không thêm đâu!

Chỉ trong chớp mắt người trên đỉnh núi đã xăm xăm chạy tới nơi. Một lão chạy ra nhắm lão già áo tía nhảy xổ đến, giơ tay chụp, đồng thời quát lên:

- Báo danh đi rồi mà chịu chết!

Lão áo tía phóng ra một chưởng phong rít lên veo veo, đón lấy đòn của đối phương. Chưởng lực hai bên chạm nhau đánh âm một tiếng. Lão áo tía rên la rồi lùi lại nửa bước. Còn lão già phe Ngũ Quỷ thì lùi lại tám bước, rú lên bằng một giọng khủng khiếp:

- "Thần phong tuyệt mạch chưởng!"

Phan Tịnh trống ngực đánh thình thình, bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Chàng tung người nhảy xổ lại phía lão áo tía. Người chàng chưa đến nơi miệng chàng đã quát vang:

- Phải chăng ngươi là Động chúa động U- U? Nói mau.

Lão áo tía vẻ mặt oai nghiêm để ý nhìn Phan Tịnh rồi hỏi lại:

- Phải chăng ngươi là con trai Thiên Hiệp. Hay lắm. Để ta phát lạc xong bọn quỷ nay rồi sẽ cùng ngươi tương hội.

Phan Tịnh xẵng giọng đáp:

- Được lắm! Ta chờ ngươi!

Lão áo tía quay lại vẫy người áo đỏ đứng tuổi nói:

- Đào huynh! Để mặc tiểu đệ nghe!

Người áo đỏ đáp:

- Tần huynh! Được rồi!

Người mặc áo đỏ đứng buổi, mày thanh mắt phượng mặt trắng như ngọc, ngó hai bên tả hữu khế dặn:

- Chưa được mệnh lệnh Điện chúa hai điện Long, Lân thì chưa được động thủ!

Bọn đại hán võ trang tùy tùng lão áo tía và người áo đỏ đồng thanh đáp:

- Xin vâng lệnh!

Nói xong chia ra đứng hai bên, vẻ mặt trấn tĩnh.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn những người này trong lòng ngấm ngấm kinh hãi vì thấy bọn họ người nào cũng khí lực dồi dào, trạc tuổi xấp xỉ như nhau chừng ngoài bốn chục. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng hai lão áo tía và áo đỏ này là Long, Lân Điện chúa trong động U- U, chắc chưa phải chính Động chúa? Hai hàng người này hẳn là nhân vật chấp pháp của hai điện Long, Lân?

Chàng vừa nghĩ vừa đếm ngấm thì một hàng chín người còn một hàng chỉ có tám. Chàng lẩm bẩm:

- Quả nhiên tám người kia là chấp pháp Long điện? Trong hàng này còn thiếu lão Huyết Chưởng Đồ Long Bàn Xung. Cứ xem công lực một Huyết Chưởng Đồ Long cũng đủ suy ra bản lãnh Long, Lân Điện chúa còn hơn ta nhiều.

Tuy Phan Tịnh nghĩ vậy, ngoài mặt vẫn bình tĩnh không tỏ chút chi sợ hãi. Chàng thấy hai lão mặc áo tía, áo đỏ nhìn về phía Ngũ Quỷ môn đồ rồi từ từ đi tới. Lão áo tía và lão áo đỏ còn cách bọn "Ngũ Quỷ" chừng một trượng thì dừng lại. Lão áo đỏ đồng dục nói:

- Tại hạ nghe danh Ngũ Quỷ môn đồ ở Cừu Hoa sơn đã lâu. Bữa nay được gặp mặt, quả nhiên không phải là phường hư danh. Tại hạ là Điện chúa Lân điện trong động U- U tên gọi Đào Bách Xuyên.

Lão áo tía cũng chấp tay tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Điện chúa Long Điện động U- U tên gọi Tần Đức Phi.

Trong bọn Ngũ Quỷ, trừ gã bị thương ra, còn bốn gã đồng thời lùi lại một bước, rồi lão xấu nhất, mặc áo bào đen lên tiếng :

- Bảo chúa xứ Đông Hải là Thiết điện ma ảnh Trần Đức Phi cùng Tổng quản Đào hoa trang ở cõi Nam Hoang là Ngọc điện phi ma Đào Bách Xuyên đây ư? Hai vị chia

nhau trọng nhiệm Điện chúa hai điện Long, Lân trong động U- U mà nay bọn tiểu đệ mới biết.

Điện chúa Long, Lân hai điện đưa mắt nhìn nhau, nét mặt trông như cười mà không phải cười.

Lão áo đen phát tay áo một cái, lên tiếng nói:

- Bọn tiểu đệ xin thất lễ ! Chúng ta đi thôi!

Tứ Quỷ đèo cả lão bị thương rồi nhảy vọt lên lạng người đi.

Lão áo tía đột nhiên lớn tiếng nói:

- Hãy khoan!

Lão lướt người đi một cái, lẹ hơn bọn Ngũ Quỷ, đến chặn phía trước bọn này. Rồi bộ mặt xanh xám dần giọng nói:

- Bản điện vâng mệnh Động chúa tuy không hạ sát các người nhưng các người xâm phạm bờ cõi, thì không thể tha cho các người một cách dễ dàng được.

Lão chưa dứt lời Tứ Quỷ thừa lúc không để ý đề phòng phóng "Ngũ Quỷ sùu hồn trảo" nhanh như chớp vào Điện chúa Long Điện.

Điện chúa Long Điện quát to một tiếng nhảy vọt lên không.

Bỗng một tiếng "úi choa" rất thê thảm vang lên, một người trong "Tứ Quỷ" bị tung bắn xa ngoài hai trượng. Thất khiếu chảy máu tươi ra.

Điện chúa Long Điện là Tần Đức Phi cũng bị rách áo trước ngực, vì tiếng quát lớn quá. Y nhảy ra ngoài hai trượng. Còn Tam quỷ thì bỏ luôn lão bị thương vì thế chưởng của Phan Tịnh ở lại, để chạy lấy thoát thân.

Điện chúa Long Điện Tần Đức Phi gật đầu khẽ nói:

- Thế là đủ rồi!

Y vẫy tay ra lệnh:

- Các chấp pháp hãy phái thuộc hạ đem hai con quỷ này lên cứu Hoa sơn và nói là vâng mệnh Động chúa đưa đến.

Trong khi hai hàng chấp pháp, có người "dạ" một tiếng rồi nói:

- Thuộc hạ xin vâng mệnh!

Phan Tịnh thấy điện chúa Long điện Tần Đức Phi công lực ghê gớm đến thế thì trong lòng ngấm ngầm sợ hãi. Nhưng chàng biết Điện chúa Long Điện thủy chung vẫn

dùng môn "Thần phong tuyết mạch chưởng" và những người bị chưởng pháp đánh đều thất khiếu chảy máu ra mà chết.

Chàng không chờ Long Điện Điện chúa đến tìm mình nhảy vọt lại trước mặt y, lớn tiếng quát hỏi:

- Môn "Thần phong tuyết mạch chưởng" này người học được của ai?

Long Điện Điện chúa nhìn chàng bằng con mắt khinh bỉ đáp:

- Mi tưởng chỉ mình gia gia mi là biết môn "Thần phong tuyết mạch chưởng" thôi hay sao?

Phan Tịnh tức mình nói:

- "Thần phong tuyết mạch Chưởng" là môn độc quyền của gia gia. Người đừng leo mép nữa. Ta hỏi người Động chúa các người có phải là Ma Tôn trong Ngũ Tuyệt tên gọi là Đồng Hải sơn không?

Thiết Diện Ma ảnh Tần Đức Phi sa sầm nét mặt nói:

- Mi bắt tất phải hỏi Động chúa là ai!

Phan Tịnh nói:

- Người đừng nói giỡn. Nếu hấn là Đồng Hải Sơn thì gia gia ta nhất định bị hấn gia hại rồi hay còn bị nhốt ở trong động U- U?

Thiết Diện Ma ảnh tỏ vẻ tức giận nói:

- Đừng rườm lời vô ích! Thằng lỏi kia? Mi cả gan dám vào động, bản Điện chúa không thể tha được.

Phan Tịnh chợt nhớ tới công chúa cùng em gái mình và đồng thời chàng tin gia gia chàng hãy còn bị nhốt ở trong động, bất giác cảm hận quát lên:

- Vợ ta cũng em gái ta bị cướp đưa về động U- U, chẳng lẽ ta không đi tìm hay sao?

Rồi chàng vừa phóng "Lôi hỏa chưởng" ra vừa gầm lên:

- Trả lại vợ cùng em gái ta đây!

Một tiếng quát vang như tiếng sấm, Long Điện Điện chúa lại tung mình nhảy ra ngoài năm trượng. Lão giận quá, chí chân xuống đất, người tung lên không, chỉ còn trông thấy bóng tía lãng vãng trên không.

Phan Tịnh vừa thu chưởng về thì mấy luồng kinh phong đã vây bọc lấy chàng.

Chàng cả sợ lại phóng "Lôi hỏa chưởng" đánh ra. Hào quang rần rần, Long Điện Điện chúa thốt nhiên buông tiếng cười rộ cũng nhảy vọt lên không.

Phan Tịnh giương mắt lên coi tựa như một đám mây sắc tía bóng che rợp đất chụp xuống.

Chàng nghiêng răng phóng cả hai chưởng hỏa quang xông lên rần rần. Không ngờ luồng kinh phong lực trên không đánh xuống mạnh quá. Hai luồng chạm nhau phát ra tiếng nổ rùng rợn, đám mây tía thốt nhiên thu lại. Long Điện Điện chúa đã thối ra xa ngoài năm trượng và đang loạng choạng còn lù lại nữa.

Phan Tịnh cảm thấy khí huyết trong ngực xô ngược lên. Chàng há miệng ọc máu tươi ra, sắc mặt lợt lạt. Mặt mũi và tai chàng cũng hơi rướm máu.

Chàng lão đảo suýt ngã. Nhưng cố sức đứng lại được.

Bất thành linh có giọng khàn khàn truyền vào tai:

- Hài tử ! Con nuốt ngay đi rồi đánh nữa ! Nếu con bị thua thì nơi đây là chỗ vùi xác con đó!

Phan Tịnh còn đang ngỡ ngác thì một chấm đỏ bay vọt đến trước mặt.

Chàng giơ tay đón lấy thì ra một viên thuốc đỏ, lớn bằng hột gà. Chàng không kịp suy nghĩ bỏ vào miệng nuốt luôn.

Chỉ trong chớp mắt thương thế chàng mất hết, tinh thần tăng gia gấp bội.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đỉnh núi cách xa chừng năm mươi trượng, một lão già râu vàng đang ngồi trên tảng đá lớn. Cặp mắt lão tuy cách xa ngoài năm mươi trượng và ánh hào quang chiếu tới người chàng.

Phan Tịnh biết đó là Huỳnh Long Tử sư phụ, trong lòng cả mừng, liền lớn tiếng nói:

- Đa tạ sư phụ.

Huỳnh Long Tử nói:

- Con đừng rườm lời nữa! Hãy đánh cho địch nhân hộc máu rồi sẽ đến ra mắt ta.

Phan Tịnh "dạ" một tiếng, rồi quát lên:

- Tần Đức Phi ! Người hãy tiếp ta một chưởng nữa đây.

Long, Lân Điện chúa cùng mười bảy chấp pháp nhìn thấy Phan Tịnh miệng hộc máu tươi. Song chàng nuốt viên thuốc của lão râu vàng mà lập tức tinh thần hồi phục

đều lấy làm kinh dị. Bây giờ lại thấy chàng khiêu khích, lão Tổng quản Đào hoa trang tức Lân Điện Điện chúa Đào Bách Xuyên thìn Long Điện điện chúa nói:

- Tần huynh hãy nghỉ một lát, để tiểu đệ thu thập gã cho.

Lão ung dung nhìn Phan Tịnh tiến lại.

Huỳnh Long Tử đứng ngoài năm mươi trượng nói xen vào:

- Con không nghe lời ta, nghiên cứu cả ba môn mà chỉ mới học một chiêu "Lôi hỏa chưởng", nếu con thuộc cả chiêu thứ hai nữa thì bữa nay ta không phải ra đây.

Phan Tịnh động tâm đáp:

- Sư phụ. Đệ tử nhớ cả chiêu thứ hai là "Lôi thiên đỉnh tráng" rồi.

Huỳnh Long Tử nói:

- Con thử chiêu này coi, mà phải thủ thắng chứ không được để thất bại.

Phan Tịnh để hết tinh thần nhìn Ngọc Diện Phi Ma Đào Bách xuyên.

Đào Bách Xuyên tùm tùm cười hỏi:

- Ta xem chừng như mi có điểm tựa vững vàng như trái núi phải không? Hãy coi đây.

Rồi lão phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong màu sắc chụp tới.

Phan Tịnh thấy thế cả kinh la lên:

- "Đào hoa hóa cốt chưởng"!

Huỳnh Long Tử vội hô:

- Hải tử. Dùng "Lôi hỏa chưởng" đánh lão đi!

Phan Tịnh trở oai thần phóng chưởng ra ánh lửa rần rần trên không, Ngọc Diện Phi Ma rú lên một tiếng, tung mình lùi lại bảy trượng.

Phan Tịnh lún mình xuống rồi nhảy vọt lên như tên bắn phóng một chiêu "Lôi thiên đỉnh tráng" khói bay mờ mịt.

Ngọc Diện Phi Ma rú lên một tiếng thê thảm, người lão đảo hộc máu tươi ra mấy lần.

Phan Tịnh toan bồi thêm một chưởng nữa để kết liễu đời lão nhưng chàng chợt nhớ ra công chúa cùng em mình còn ở động U- U, mình không nên hạ độc thủ quá tay để chọc giận động chúa.

Long Điện Điện chúa đứng bên thấy vậy gầm lên:

- Bọn chấp pháp các người cùng ta giết thằng lòi này đi.

Lão vừa dứt lời, Phan Tịnh đã phóng chưởng ra. Tiếng nổ âm âm như tiếng sấm. Thiết Diện Ma ảnh Tần Đức Phi gặp lúc nguy cấp cũng phóng chưởng ra đón, đồng thời nhảy xéo sang bên để tránh. Tuy lão thân pháp rất mau lẹ, song thế chưởng mãnh liệt quá, dư lực còn đánh trúng lão hộc máu tươi.

Phan Tịnh bất giác cười khanh khách nói:

- Đệ tử thắng rồi!

Ngờ đâu đang lúc chàng đắc ý thì mười bảy tên chấp pháp hai điện Long, Lân đều phóng chưởng, phóng quyền ra đánh tới tấp. Đồng thời ba mũi tên cũng bắn tới tấp.

Phan Tịnh lớn tiếng quát :

- Các người không trao trả công chúa và em gái ta thì bữa nay ta quyết xông thẳng vào động U- U!

Chàng vừa quát vừa phóng song chưởng ra, lửa nóng như sóng dậy âm âm. Cả mười bảy tên chấp pháp hai điện Long, Lân bị hất văng đi và gã nào cũng thổ huyết.

Huỳnh Long Tử bất giác cười vang lên rồi nói:

- Giỏi lắm! Đánh hay tuyệt! Bây giờ ta thu con làm đồ đệ chính tông!

Phan Tịnh thu chưởng về, khom lưng kính cẩn nói:

- Đệ tử xin khấu đầu bái tạ sư phụ.

Huỳnh Long Tử nói:

- Có điều ta dặn người phải nhớ kỹ. Đã là đệ tử chính tông của ta thì đánh đâu được đấy. Chỉ thua một trận là lập tức ta đuổi ra khỏi cửa vĩnh viễn không thu dụng nữa!

- Dạ! Đệ tử xin tuân lời sư phụ.

Bất thành linh trong nắm mồ vô chủ có giọng khàn khàn cất lên nói mớ:

- Lão già râu vàng kia! Người nói mà không biết ngượng miệng ! Có thật người đòi đánh đâu được đấy không?

Huỳnh Long Tử đứng phất dậy, lộ sắc giận và căm tức hỏi:

- Ta đã thu ai hồi nào? Có phải người là tên ăn xin Vương Tôn suốt đời dẫu mặt đó không?

Lại một tràng cười vọng ra đáp:

- Còn nhớ được lão đệ này kia à? Ha ha? Lão đã thắng được

Chấp Phát Tiên Tử chưa?

- Sao lại không thắng?
- Lần nào cũng thắng chứ?
- Cũng gần như thế!
- Ha ha! Lại còn "gần như thế"!
- Ta chưa từng thua bao giờ không thì làm gì?...

Huỳnh Long Tử thốt nhiên dừng lại không nói nữa.

Người trong mả lại nói tiếp:

- ...Làm gì đến nỗi phải xa người yêu và phải cô đơn hiu quạnh hoài, có đúng thế không? Ha ha!

Huỳnh Long Tử đột nhiên nhào tay ra như con nọ nhận khổng lồ từ năm mươi trượng bay phốc đến đứng trên mả, dậm chân nói:

- Hóa Tử lão đệ! Nếu người không giữ mồm miệng thì ta cho người nếm mùi đòn "Khai sơn trấn" đó!

Huỳnh Long Tử dậm chân khẽ một cái mà Phan Tịnh cảm thấy chỗ đất mình đứng cũng bị rung động.

Trong mả lại có tiếng cười khà nói:

- Lão râu vàng kia! Lão đệ đã chịu phục lão rồi mà? Bất tất phải làm thế!

Huỳnh Long Tử nói:

- Người ra đây với ta? Nằm chui trong mả thì còn làm được trò gì nữa?
- Sao? Người đã biết việc ta rồi chứ? Vậy thì La ca ca...
- Im mồm!

Huỳnh Long Tử đưa mắt nhìn Phan Tịnh nói:

- Con lại đây móc cái mã này lên, rồi đi theo ta.

Phan Tịnh ngần ngừ nói:

- Sư phụ! Đệ tử còn muốn đến động U- U.

Huỳnh Long Tử nói:

- Không được! Thời gian gấp quá rồi! Bản lãnh còn tầm thường thế thì đấu với đồ nhi của Lăng muội ta thế nào được. Còn ba ngày nữa, con phải cố gắng mới xong!

Phan Tịnh hỏi:

- Sao? Đệ tử phải đấu với ai?

Huỳnh Long Tử gất lên:

- Còn thì giờ đâu mà tán nhảm! Mau lại đây hốt cái mả này đi, lôi cổ lão ăn mày Vương Tôn ra?

Phan Tịnh đành phải vâng lời, nhảy qua khe núi, dùng hai tay móc đất ở nắm mô ra.

Điện chúa hai điện Long, Lân cùng mười bảy tên chấp pháp bị thương học máu, lại thấy trong mả có người thì càng kinh dị. Phan Tịnh đang hốt mả, bỗng nghe có tiếng nói rất khê vào tai:

- Phan Tịnh hiền điệt! Người thật hồng phúc tày trời mới thờ được lão râu vàng đó làm sư phụ. Gia gia người mà biết chuyện này tất phải cười vỡ bụng.

Phan Tịnh vẫn lẳng lặng tiếp tục bới đất thì thanh âm trong mả lại nói:

- Có điều ta bảo cho người biết. Sư phụ người vừa bảo đem người đi thí với đồ nhi của Lăng muội lão. Ta nghĩ rằng nhất định là việc đó rồi. Hai người họ đánh nhau chê chán rồi, lại kêu đệ tử ra thí với nhau. Phan hiền điệt! Nếu người chịu thua nàng là làm được một việc phúc đức đó. Lăng muội là bà vợ hờ của lão. Bà ta có thắng lão một keo mới ưng chịu lấy lão thật sự. Chính ra lão cũng không hiểu thắng đến mức độ đó đâu. Nhưng vì sư phụ lão là tay hiếu thắng, bắt lão lập lời trọng thệ không được thua ai, nên lão không dám chịu thua mụ kia. Người đã hiểu chưa?

Phan Tịnh lại khê gõ ba tiếng. Người trong mả lại nói tiếp:

- Người hiểu được là hay rồi, suy nghĩ kỹ mà làm. Ta còn cáo tố người việc nữa là Động chúa động U- U theo chỗ ta nhận xét thì hầu như là Ma Tôn lão Đổng đó, gia gia người là Thiên Hiệp và lão ca ca ta là nhân kiệt La Siêu có lẽ ở cả trong động U- U.

Phan Tịnh nghe tới đó trong lòng chấn động vô cùng!

Người trong mả lại nói tiếp:

- Phan hiền điệt! Sở dĩ ta nằm trong này là để dò la bọn họ ở đâu? Có chuyện bí mật về "Băng lân" áo trong mộ Lan Phi mà người ta tiếng đồn đại...

Phan Tịnh vì trong lòng khẩn trương hai tay dẫn đờ không móc đất nữa.

Huỳnh Long Tử lớn tiếng giục:

- Bới đất mau đi, lôi hẩn ra đây!

Người trong mả lại nói: -

- Ta xem ra thì đại khái là họ thả "con vịt cồ" mà thôi để mọi người chăm chú vào chuyện đó. Phan hiền điệt! Câu chuyện trong mả Lan Phi bất luận là chân hay giả rồi cũng phải điều tra cho ra sự thật. Nhưng ta chắc rằng ta đoán không sai.

Phan Tịnh lại khẽ gõ ba tiếng để tỏ ra đồng ý với người trong mả.

Người trong mả lại nói tiếp :

- Ta cũng muốn đi thôi! Dưới nấm mồ này có đường thông suốt mọi ngả. Vậy họ có hốt hết mã này ra cũng không tìm thấy ta được... Phan Tịnh hiền điệt! Người theo sư phụ đi thôi?

Sau không nghe thấy tiếng gì nữa, Phan Tịnh ngơ ngẩn một lúc, đất đã hở ra một bên, trông thấy một vật mình đầy lông lá đang động đậy.

Phan Tịnh giật nảy mình lên, định thần nhìn lại là cái mặt râu ria xồm xoàm, đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc. Bộ mặt mày vừa lộ ra đã nhe hàm răng trắng ớn cười khi khi, khiến Phan Tịnh phải buồn nôn.

Tiếp theo chàng nghe thấy tiếng nói:

- Ta quên mất hai việc chưa dặn người. Một là từ đây trở đi, nếu người gặp chàng thiếu niên nào trên mi mắt có nốt ruồi đỏ thì người chiếu cố cho y. Hai là người lưu tâm nghe ngóng nơi nào gọi là "vô danh cấm" để tìm ta. Chỗ này ta không thể ở được nữa, lão râu vàng đã phá hủy sào huyết của ta. Sau này ta phải đến đòi nợ lão. Phan hiền điệt! Người giữ gìn cẩn thận thân mình. Ta từ biệt người đây.

Bộ mặt lông lá thốt nhiên rụt vào rồi không thấy đâu nữa.

Phan Tịnh bới đất một lát nữa, lộ hết ngôi mã ra. Chàng cúi đầu ngó vào quả thấy lối dọc ngang, liền nhìn Huỳnh Long Tử kính cẩn nói:

- Sư phụ ơi y đi đâu mất rồi!

Huỳnh Long Tử đảo mắt nhìn quanh rồi lạng người đến nơi.

Lão cúi xuống nhìn một hồi rồi cười ha hả nói:

- Lão ăn xin Vương Tôn biến mất rồi ! Không biết y sợ ta, hay không muốn gặp ta. Thôi được ! Chúng ta đi thôi!

Phan Tịnh thõng tay cười nói:

- Sư phụ! Đệ tử muốn vào động U- U đặng kiếm công chúa. Cả hai mặt công, tư đều cần tìm thấy nàng mới xong.

Huyền Long Tử quắc mắt nhìn Phan Tịnh một hồi hỏi:

- Cái gì mà cả hai mặt công, tư ?

Phan Tịnh đáp:

- Về mặt tư thì nàng là vợ đệ tử. Kể làm chồng há lại không bảo hộ vợ con? Còn về mặt công thì hiện tại phái Thất Tuyệt Giáo ở Hồi Cương vào Kinh đô xâm lấn rồi gây nên bao cuộc đổ máu. Nàng là...

Huyền Long Tử không nhịn được xoa tay nói:

- Hài tử ! Đừng nói nữa! Ta chỉ cần người đánh bại đồ đệ của Lăng muội xong rồi con muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi. Và trong ba ngày nay người phải theo ta học nghệ. Bây giờ phải đi ngay!

Vừa dứt lời, lão nắm lấy tay Phan Tịnh bay vút lên không như con chim hồng. Hai bóng người thấp thoáng nhô lên hụp xuống mấy lần, rồi không thấy tăm tích đâu nữa.

Lúc này trên đỉnh núi, đi vào cửa động U- U chỉ còn một nữ lang áo trắng. Tuy mặt nàng che mạng trắng, nhưng người ta cũng trông rõ nàng lộ vẻ băng khuâng.

